

[Finansministeren.]

vanskeligt se, at der skulle være behov for en udvidelse af adgangen til at foretage indskud.

Med hensyn til spørgsmålet om udvidelse af fristen for anvendelse af indskuddet fra 10 til 12 år kan jeg sige, at da ordningen foreløbig kun har været gældende i 6 år, er det umuligt at vide, om der er behov for en sådan udvidelse. Efter en stikprøvevis undersøgelse ser det ud til, at af de etableringskonti, der blev oprettet for det første indskudsår, er over halvdelen nu frigivet, mens tallet for det følgende år ligger på omkring 40 pct. Jeg tvivler på, at der er behov for en udvidelse af bindingsperioden. De allerfleste, som magter at etablere sig, har sikkert gjort det inden for 10 års perioden, og der er i øvrigt i lovens § 8, stk. 2, mulighed for forlængelse af fristen. Jeg gør i øvrigt opmærksom på, at en forlængelse med 2 år af fristen for anvendelse af indskud til etablering har den konsekvens, at de indskydere, som opgiver at etablere sig, og som efter den gældende ordning skal vente 10 år på at få deres indskud med fradrag af skatten udbetalt, efter forslaget skal vente i 12 år, og det kan vist ikke være rimeligt.

I punkt 5 vender forslagsstillerne tilbage til venstres gamle ønske om, at reglerne i ligningslovens § 27 om skattelempelse for nyetablerede bliver ændret, så skatteyderen får en egentlig ret til lempelse, når bestemte betingelser er opfyldt. Sidste gang spørgsmålet var fremme, var under udvalgsbehandlingen af et lovforslag om ændring af ligningsloven i folketingsåret 1968-69, altså i den forrige regerings tid. Dengang kom der det ud af det, at bevillingsreglens indhold blev indskærpet over for skattemyndighederne, men den konservative finansminister kunne ikke imødekomme ønsket om at gøre det til en ret for de nyetablerede at få disse lempelser. Begrundelsen var kort fortalt, at de forhold, der er nævnt i § 27, ikke egner sig til at indpasses i den retsregel, der i givet fald skulle træde i stedet for det frie skøn, der er tale om efter de gældende regler. Jeg vil altså ikke love, at jeg kommer til et andet resultat end den tidligere finansminister, men jeg vil ikke afvise at se på hele dette spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Som det fremgår af mine udtalelser her,

kan jeg altså ikke anbefale det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, men hvis der er ønske om at se nærmere på enkeltheder i et udvalg, er jeg selvfølgelig rede til at bidrage med oplysninger.

Robert Pedersen:

„Her er en krone,
for den kan du slikke,
eller du kan lade den ligge,
men begge dele kan du ikke.“

Det er den vestjyske digterpræst Kaj Munk, der fører os på denne enkle måde ind i nationaløkonomien, og det gælder jo ikke alene for den enkelte husholdning, men for hele samfundets økonomi, at vi må vælge imellem at forbruge eller undlade at forbruge, altså at spare op. Og da vi ved, at et samfund i udvikling har brug for en stor opsparing, som ofte halter bagefter, synes jeg, det er forståeligt og prisværdigt, at partiet venstre lægger vægt på, at vi fører en politik, der fremmer den private opsparing.

Imidlertid er jeg mere modereret i min begejstring for de ideer, der direkte kommer til udtryk i de her 5 fremførte punkter. For det første kan det ikke være forslagsstillerne ubekendt, at socialdemokratiet meget stærkt ønsker at rense ud i den fradragjungle, som volder personalet på skatte- og ligningskontorer så store byrder, og for mig at se ville vedtagelsen af forslaget betyde endnu en administrativ byrde.

Endvidere synes jeg, man kan nære en kvalificeret tvivl om, hvorvidt der virkelig ville ske en nettostigning i den samlede opsparing. Jeg tror, en gennemførelse af forslagene blot ville have som konsekvens, at man overflyttede noget af opsparingen fra den offentlige til den private sektor. Det kunne ud fra en politisk vurdering måske være ønskeligt, men totalresultatet ville nok blive, at skattetrykket ville blive endnu større for små og for mellemstore indkomster, således som finansministeren har gjort opmærksom på, og i og med dette ville det have en social slagside.

Hvis man skulle følge punkt 1 i forslaget og få det fulde udbytte af dette punkt, hvorefter de skatteydere, hvis A-indkomst overstiger deres B-indkomst, kan få et nedslag i deres pålignede skat på 40 pct. af deres nettorentindtægt, dog højst 3.000 kr., ville